

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: E. I., státní příslušnost R. K.
nar. X, ev.č. X
pobytem v ČR: X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Halahijou
sídlem třída Kpt. Jaroše 28, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem nad Štolou 936/3, P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023, č. j. OAM-895/ZA-ZA11-P12-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce

o udělení mezinárodní ochrany tak, že se tato mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě prostřednictvím právního zástupce uvedl, že neměl možnost se seznámit s celým spisovým materiálem. Napadeným rozhodnutím došlo k porušení práv žalobce. Dále žalobce doslovně ocitoval jednotlivá ustanovení zákona, podle nichž lze cizincům přiznat mezinárodní ochranu (§ 12 až § 14b zákona o azylu). Současně žalobce připomněl, že nenaplnil důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 15 a § 15a citovaného zákona.
3. Žalobce byl žadatelem o azyl z vícero důvodů, které uváděl již ve správním řízení, avšak správní orgán na to nebral dostatečný zřetel. S odůvodněním napadeného rozhodnutí se žalobce neztotožnil. Již dříve uváděl, že v Kazachstánu nemá zázemí ani práci a navíc mu tam hrozí, že nastoupí do armády a půjde do války. Situace v zemi původu je špatná kvůli konfliktu s Ruskem. Žalobce vede v ČR řádný život, nepáchá trestné činy ani přestupky. Naučil se česky, snaží se v zemi přizpůsobit, chce studovat, avšak toto mu bylo znemožněno kvůli předchozímu výjezdnímu příkazu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalobce snažil na území ČR pracovat, tedy žít se řádnou prací. V zemi původu žalobci hrozí trest za nerespektování povolávacích rozkazů, přitom tyto tresty jsou v Kazachstánu přísné a v praxi mnohdy ještě přísnější. V zemi původu bude žalobce perzekuován státními složkami, a také osobami, které již do armády řádně nastoupily. Ke svým tvrzením žalobce navrhl provést dokazování, a to jednak svým účastnickým výsledkem a jednak výsledkem svědků Babayev Allakhverdi, Brikman Alla, Sapparbekov Nuriddin.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby, když ta neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný také odkázal na obsah správního spisu, zejména na obsah podané žádosti a sepsaného protokolu o pohovoru se žalobcem. Ve správním řízení bylo prokázáno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce setrvat na území ČR a pracovat zde nebo studovat. Dále uváděným důvodem podané žádosti byla obava z nástupu základní vojenské služby a případného zapojení armády Kazachstánu do válečného konfliktu s Ruskem. S ohledem na žalobcem uplatňované důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný poukázal na zákonné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, které jsou taxativní, pročez jej z jiných důvodů nelze udělit. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné potíže ani skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod § 12 zákona o azylu. Žalobce nebyl v zemi původu pronásledován a stejně tak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu

z pronásledování. Důvody pro udělení azylu nebyly naplněny a z jiných důvodů nelze mezinárodní ochranu udělit.

6. Žalobce v řízení výslovně deklaroval, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Zemi původu opustil zcela plánovaně a dobrovolně, a to za účelem studia v ČR. Z vlasti vycestoval naprosto legálně na svůj cestovní pas a platné vízum, přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, aniž by mu v tom někdo bránil. V průběhu let pobytu na území ČR se žalobce do vlasti opakovaně vracel za účelem návštěvy rodiny nebo vyřízení řidičského průkazu. Po udělení výjezdního příkazu z ČR v roce 2017 se do své vlasti vrátil a bezproblémově tam pobýval po dobu 17 měsíců. V roce 2018 opět vycestoval do ČR na dva měsíce a následně se do Kazachstánu vrátil. V červenci 2019 opět bez potíží vycestoval z vlasti.
7. Spekulace žalobce, že by se musel účastnit válečného konfliktu v souvislosti se situací na Ukrajině nebo z důvodu špatných vztahů s Ruskem, nemají oporu ve zjištěných faktech, když se Kazachstán nenachází ve válečném stavu a ze zjištěných informací ani nelze dovodit, že by situace v Kazachstánu měla směřovat k válečnému konfliktu. Z chování žalobce je patrná snaha vyhnout se nástupu základní vojenské služby. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností, a proto toto nelze označit za pronásledování. Žalovaný obstaral dostatečné informace o zemi původu, které jsou aktuální a dostatečně podrobné. Ve věci byl řádně zjištěn skutkový stav věci. Naopak žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla vyhodnocena jako zjevně účelová, neboť ji žalobce učinil až po téměř 8 letech pobytu na území ČR poté, co mu zanikla platnost zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání u krajského soudu

9. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 22. 11. 2024, kterého se zúčastnili zástupci žalobce i žalovaného. Žalobce byl z jednání omluven právním zástupce, který současně potvrdil, že o soudním jednání byl žalobce včas uvědomen a na své účasti při tomto jednání netrvá. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Zástupce žalobce při jednání zopakoval argumentaci uplatněnou v žalobě s tím, že zcela upouští od důkazních návrhů výsledkem svědků (jak byly uvedeny v žalobě) a na jejich provedení netrvá. Svědci měli vypovídat k politické situaci v Kazachstánu a o přístupu tamních úřadů k plnění povinné vojenské služby. Všichni svědci jsou ovšem nekontaktní. Další podklady k aktuální situaci v zemi původu zástupce žalobce nepředkládal ani nenavrhoval. Zástupce žalobce rovněž uvedl, že bere zpět i účastnický výsledek žalobce, na kterém již netrvá (žalobce chtěl původně vypovídat a v rámci toho chtěl více rozvést důvody podané žaloby). Současně uvedl, že nemá další návrhy na doplnění dokazování. Také zástupce žalovaného neměl návrhy na dokazování, odkazoval na znění napadeného rozhodnutí a připomněl, že žalobce si chce v ČR pouze legalizovat pobyt, když jím uváděné důvody jako studium či práce nejsou zákonnými důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. K případnému nástupu žalobce do základní vojenské služby uvedl, že je to jeho občanská povinnost, případné války se branci

základní vojenské služby účastnit nemohou. V Kazachstánu žádný válečný konflikt není, země není ve válce. Podle aktuálních informací o zemi původu žalobce není Kazachstán problematickou zemí, je tam stabilní politická situace. K náhradě nákladů řízení se zástupce žalobce vyjádřil tak, že žádné neúčtuje a soudu navrhl, aby náhrada nákladů řízení nebyla přiznána žádné ze stran. Zástupce žalovaného se k náhradě nákladů řízení vyjádřil tak, že je nepožaduje. Jelikož ve věci nebyly činěny důkazní návrhy, soud dokazování neprováděl a s uvažováním konečných návrhů účastníků řízení (žalobce navrhoval vyhovět žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby) přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal za podmínek uvedených v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce svoji žalobu argumentačně směřoval především proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. a), b), c) a d) zákona o azylu, a z procesní opatrnosti lze dovodit, že směřoval i proti neudělení azylu podle § 12 písm. b), popř. § 14 zákona o azylu. Neudělení ostatních forem mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), § 13 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Ve své žalobní argumentaci a rovněž v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani náznakem nesměřoval ke sloučení rodiny (žádnou rodinu ani blízké vazby na území EU nemá), a také zcela vyloučil jakýkoliv politický motiv pro udělení azylu (vyloučil angažmá v politické straně či hnutí a pronásledování pro uplatňování nebo zastávání politických názorů), nebo pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Krajský se tedy nebude dále zabývat přezkumem nerozporovaných pasáží napadeného rozhodnutí, když tyto pokládá za souladné se zákonem. Naopak v plném rozsahu přezkoumá dle uplatněných žalobních bodů důvody neudělení mezinárodní ochrany v ostatních formách.
12. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
13. Žalobce v žalobě potvrdil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly jednoznačně objasněny i v průběhu správního řízení. Hlavním důvodem podané žádosti je snaha žalobce setrvat na území ČR a pracovat zde nebo studovat, a také sportovat. Dále jako důvod podání žádosti uvedl obavu z nástupu základní vojenské služby a v této souvislosti i možného zapojení armády Kazachstánu do válečného

konfliktu s Ruskem. Dále zmínil obavy, že mu ve vlasti hrozí trest za nerespektování povolávacích rozkazů, přitom se jedná o tresty přísné. Bude tedy pronásledován státními orgány a rovněž osobami, které již do armády nastoupily. V Kazachstánu nemá žalobce zázemí ani práci.

14. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec ad písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
15. Podle § 14 zákona o azylu platí, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje dle písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, písm. c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
18. Soud nejprve ověřil z předloženého správního spisu i napadeného správního rozhodnutí skutková zjištění žalovaného a rovněž jeho skutkové a právní závěry v posuzované věci.
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 3. 10. 2022. Jedná se o jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Dne 6. 10. 2022 poskytl údaje k podané žádosti a ještě téhož dne s ním byl proveden pohovor, na jeho žádost v českém jazyce. V rámci toho žalobce uvedl, že je ázerbájdžánské národnosti, islámského sunnitského náboženského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení a není členem žádné politické strany. Je schopen se dorozumět v jazyce českém, ruském, kazašském a ázerbájdžánském. Je svobodný a bezdětný. Je zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby a žádné léky neužívá. Poslední místo jeho bydliště ve vlasti bylo město Aktau. Podle žalobce je v Kazachstánu složitá situace, a pokud by se tam vrátil, musel by nastoupit na 2 roky do armády. Rodiče a všichni blízcí příbuzní žijí v Kazachstánu, nicméně rodiče se chystají přestěhovat do Ázerbájdžánu nebo do Turecka. V Kazachstánu by tak žalobce nikoho neměl. Do ČR žalobce přicestoval v roce 2015 kvůli studiu češtiny na soukromé Vysoké škole Karla Engliše v Brně, kterou studoval v akademickém roce 2015/2016. Zde získal jazykové osvědčení českého jazyka dle Společného evropského referenčního rámce úrovně B2 a následně nastoupil v akademickém roce 2016/2017 na soukromou Vysokou školu Newton College v Brně, obor mezinárodní podnikání, kde však studoval pouze jeden semestr, protože v březnu 2017 dostal výjezdní příkaz. Výjezdní příkaz obdržel proto, že si nevyzvedl od policie doporučený dopis, v němž byl vyzýván k focení na biometrický

průkaz. Na základě výjezdního příkazu se žalobce vrátil do vlasti, kde pobýval 17 měsíců. Do ČR znovu přicestoval v roce 2018 na pracovní vízum, protože chtěl v ČR pracovat a současně pokračovat ve studiu na vysoké škole. Začal pracovat v Praze ve stavební společnosti a zároveň studoval asi měsíc na Vysoké škole obchodní a hotelové v Brně. Neměl však dostatek peněz, proto musel studium ukončit. V prvním zaměstnání pracoval asi 3 měsíce a následně vystřídal zaměstnání asi ve čtyřech dalších společnostech. Naposledy pracoval od května 2021 do března 2022 pro společnost Petrímplex a. s. v Brně. Poté pracoval brigádně. Dne 10. 8. 2022 byl žalobci opět udělen výjezdní příkaz, neboť nesplnil podmínky pro změnu a prodloužení pracovního víza. Pokud jde o vycestování do vlasti, tak tam se žalobce několikrát v posledních letech vracel, a to z důvodu návštěvy rodiny a za účelem vyřízení řidičského průkazu. Při vycestování ze země ani při návratu do vlasti neměl žádné problémy. V případě dalšího pobytu na území ČR by chtěl žalobce začít podnikat v oboru čištění a lakování vozidel, dále by chtěl vystudovat vysokou školu, vyřídit si řidičský průkaz, a také by chtěl pokračovat v boxu a karate na profesionální úrovni, neboť se karate věnoval v Kazachstánu 10 let a má již černý pás. V ČR boxoval prozatím na začátečnické úrovni. Na území ČR žalobce pobývá od roku 2015 s několika přestávkami, a tak zde má hodně přátel a cítí se zde jako ve své rodné vlasti. Od roku 2016 dostal minimálně 6 povolávacích rozkazů do armády, avšak ani jednou do armády nenastoupil, přičemž se omluvil buď z důvodu studia, nebo práce mimo území Kazachstánu. Naposledy dostal povolávací rozkaz v roce 2022. Povinná vojenská služba trvá 2 roky. Od začátku války na Ukrajině začala kazašská armáda posilovat. Žalobce by musel po návratu do vlasti nastoupit minimálně na 2 roky do armády, popř. jako sportovec na delší dobu. Žalobce odmítá nastoupit do armády, neboť je proti válce, a také se obává toho, že se v jeho vlasti stane totéž, co na Ukrajině. Od roku 2022 má Kazachstán špatné vztahy s Ruskem. Důvodem možného stěhování jeho rodiny je změna, protože chtějí začít nový život. Žalobce ve státech EU nemá žádné příbuzné. Ve vlasti žalobce neměl žádné potíže se státními či bezpečnostními orgány a současně neměl ani žádné problémy v souvislosti s rasou, národností, náboženstvím, pohlavím, příslušností k sociální skupině či politickým přesvědčením. Do ČR žalobce přijel s tím, že zde chce začít nový život a očekává, že v tom bude pokračovat. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné doklady.

20. Bylo tedy objasněno, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce setrvat na území ČR a pracovat zde, popřípadě studovat, když v důsledku stěhování rodiny na území jiného státu nebude mít žalobce v případě návratu do vlasti kam se již vrátit, a také se obává nástupu základní vojenské služby na 2 roky na základě povolávacího rozkazu, a rovněž válečného konfliktu s Ruskem v důsledku špatných vztahů, kterého by se musel s armádou účastnit.
21. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný správné skutkové a právní závěry ve věci. Je také třeba poukázat na to, že žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu, včetně informací o vojenské službě, způsobu trestání při vyhýbání se vojenské službě, situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a také informací o průběhu a potlačení protestů v lednu 2022. Veškeré shromážděné informace jsou součástí spisového materiálu, což také soud ověřil z předloženého správního spisu. Uvedených podkladů a informací je větší počet, z důvodu stručnosti soud tedy nebude opakovat jejich výčet a

v tomto směru odkazuje na stranu 3 a 9 napadeného rozhodnutí, kde byl výčet těchto podkladů podán. Ostatně žalobce nijak nerozporoval zdroje ani rozsah zajištěných podkladů nebo jejich aktuálnost a obsahovou vhodnost k namítaným skutečnostem. V žalobě k podkladům jen uvedl, že neměl možnost se seznámit s celým spisovým materiálem. Tomu soud nemohl přisvědčit, neboť ze správního spisu zjistil, že žalobci byla dána ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost seznámit se dne 21. 2. 2023 s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil a do protokolu uvedl, že se s obsahem podkladů chce seznámit a následně si mobilním telefonem pořídil fotokopie shromážděných dokumentů s tím, že se k nim vyjádří ve stanovené lhůtě. Správní orgán mu k tomu stanovil lhůtu 10 dnů. Z protokolu je dále zřejmé, že žalobce nenavrhoval doplnění podkladů a nehodlal navrhopat nové skutečnosti či informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti. Žalobce se ve stanovené lhůtě a ani po jejím uplynutí ve správním řízení k podkladům již nevyjádřil. Neučinil tak ani v žalobě nebo v průběhu soudního řízení. Námitce nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí tak nemohl soud přisvědčit.

22. Z výše provedené citace příslušných ustanovení zákona o azylu je zřejmé, že výčet možných důvodů pro udělení azylu, konkrétně podle § 12 zákona o azylu, je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným a jeho smyslem je poskytnout žalobci ochranu nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v jeho vlasti, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. V této souvislosti soud ve shodě s žalovaným nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žádné potíže podřaditelné pod toto ustanovení žalobce neuvedl.
23. Žalobce již ve správním řízení uváděl, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, tím méně problémy z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Zemi původu opustil plánovaně a dobrovolně, a to za účelem studia v ČR, ze své vlasti vycestoval legálně, na svůj cestovní pas, platné vízum a přes oficiální zahraniční přechod na mezinárodním letišti, aniž by mu v tom kdokoli bránil nebo by měl v tomto směru nějaké potíže. V průběhu pobytu v ČR od r. 2015 se do vlasti opakovaně vracel za účelem návštěvy rodiny nebo vyřízení řidičského průkazu. Po udělení výjezdního příkazu v ČR v roce 2017 se opět do vlasti bezproblémově vrátil a pobýval tam 17 měsíců. Z vlasti opětovně vycestoval do ČR v roce 2018 na 2 měsíce a následně se do Kazachstánu bez potíží vrátil. V červenci 2019 vycestoval z vlasti naposledy a opět bez potíží. Mezi důvody, pro které si žalobce přeje setrvat na území ČR patří to, že zde žije od roku 2015, má zde spoustu přátel, cítí se tu jako ve své druhé vlasti, chce pracovat a studovat, a také se věnovat boxu a karate na profesionální úrovni. Toto však nezakládá důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (ani podle § 14 zákona o azylu). K zajištění legálního pobytu na území ČR slouží cizincům zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „ZPC“), jehož instituty musí využít cizinci, kteří se chtějí do ČR přesídlit za účelem zaměstnání, studia nebo obecně pro zajištění si lepší budoucnosti dle svých představ. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze

dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, z něhož vyplývá, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm cizincům, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR nebo jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, bez ohledu na složitost mechanismů, které tento upravuje.“

24. Pokud jde o obavy žalobce, že se v případě návratu do vlasti nebude mít kam vrátit, neboť dle jeho tvrzení se má jeho rodina v plánu odstěhovat za novým životem na území jiného státu, tak tyto také nelze považovat za relevantní důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Absence rodinného, materiálního nebo finančního zázemí či obecně ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by daná situace, mající nepříznivý dopad na život cizince, byla skrytě namířena proti určité rasové, národnostní, náboženské, sociální či politické skupině. Pak by zde podle okolností přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Nic takového však ve věci žalobce zjištěno nebylo. Žalobce je dospělou, svéprávnou, zdravou a práce schopnou osobou, která se může postarat v Kazachstánu o sebe sama a zázemí si vytvořit, stejně tak, jak to učinil v ČR při svém příjezdu, kdy zde rovněž neměl zázemí ani rodinné příslušníky. Ostatně žalobce tuto situaci pouze předjímá, protože z jeho výpovědi je zřejmé, že dosud nenastala a rodinní příslušníci ve vlasti pobývají.
25. Pokud jde o obavy žalobce z povolání k výkonu základní vojenské služby v případě návratu do vlasti, kterou ještě neabsolvoval, a k níž mu přišlo postupem času šest povolávacích rozkazů (přitom vstup do armády odmítá, protože je proti válce), pak soud k tomu ve shodě s žalovaným uvádí, že snaha vyhnout se nástupu do základní vojenské služby není sama o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b), § 14 ani dle § 14a zákona o azylu. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností, kterou uznává jak Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, tak i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech nebo Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tak jednat o pronásledování. Zde např. žalovaný odkazoval na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 6 A 508/97, podle něhož také „povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Žalobce byl ve vlasti poprvé povolán k základní vojenské službě již v roce 2016, přitom se z ní až do roku 2022 řádně omluvil v souladu se zákonem o vojenské službě. Současně se v průběhu let do vlasti opakovaně a bez potíží vracel za účelem návštěvy rodiny. Stejně tak opakovaně z vlasti vycestovával do ČR, přitom žádné obavy z nástupu vojenské služby neměl (v letech 2015 až 2022). Tento důvod poprvé zmínil až v souvislosti s podanou žádostí o mezinárodní ochranu v říjnu 2023. Soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že žalobcem namítané skutečnosti nesvědčí tomu, že by státní orgány Kazachstánu měly vůči žalobci postupovat jakkoliv nespravedlivě nebo nepřiměřeně tvrdě, tím méně z azylově relevantních důvodů (taxativní výčet uveden v zákoně).

26. Obavu z povolání k výkonu základní vojenské služby nelze shledat za azylově relevantní ani v případě, že by byl žalobce vystaven trestu za vyhýbání se vojenské službě. Obavy z potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Dezertér nebo cizinec vyhýbající se vojenské službě může být považován za uprchlíka tehdy, pokud je prokázáno, že by byl za tento čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo politického přesvědčení, anebo pokud by šlo o výkon vojenské služby ve vojenských akcích, které by byly v rozporu se skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením či oprávněným svědomím cizince. Z čl. 367 tr. zákoníku republiky Kazachstán, jež se vztahuje k problematice vyhýbání se vojenské službě (osoba se vyhýbá povolání k vojenské službě bez zákonných důvodů pro osvobození), vyplývá trest pokuty ve výši až tisícinásobku měsíčního vyměřovacího základu nebo nápravných či společensky prospěšných prací na dobu až 400 hodin nebo omezení či odnětí osobní svobody na dobu až jednoho roku. Dle dodatku 2 k čl. 367 tr. zákoníku může být osoba zproštěna trestní odpovědnosti, pokud se před předáním orgánům činným v trestním řízení dobrovolně přihlásí v povolávacím středisku. Z uvedeného nevyplývá, že by žalobce měl v daném případě čelit nepřiměřeně tvrdému trestu nebo takovému jednání státních orgánů ve vlasti, a tím méně z azylově relevantních důvodů. Vyměřená pokuta nebo vykonání společensky prospěšných prací, anebo omezení či odnětí svobody na dobu jednoho roku nelze vyhodnotit jako nepřiměřený postih. Navíc dobrovolným přihlášením v povolávacím středisku se lze zcela zprostit trestní odpovědnosti. Tyto podmínky platí pro všechny občany Kazachstánu. Z čl. 35 odst. 3 zákona republiky Kazachstán o vojenské službě dále vyplývá, že osoby, jež pokračují ve vzdělávání, mají právo na odklad vojenské služby. To ostatně žalobce potvrdil ve své výpovědi, že ani jednou dle povolávacího rozkazu do armády nenastoupil a řádně se omluvil ze studijních nebo pracovních důvodů mimo území Kazachstánu. Toto bylo zjevně kazašskými orgány plně respektováno, protože žalobce v průběhu let bez potíží opakovaně svou vlast opouštěl a opět se do ní navracel, přitom již podléhal branné povinnosti. Z obsahu shromážděných informací o situaci v zemi původu a též z výpovědi či tvrzení žalobce nevyplývaly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by v jeho v případě mohl mít trest za porušení vojenské povinnosti povahu pronásledování nebo že by mohlo být vůči němu postupováno ze strany státních orgánů diskriminačně nebo nepřiměřeně tvrdě ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neměl v zemi původu žádné azylově relevantní potíže a v řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by na takové jednání vůči jeho osobě poukazovaly. Žádné závažné jednání vůči jeho osobě nezmínil.
27. K obavám žalobce z případného vypuknutí válečného konfliktu mezi Kazachstánem a Ruskem (z důvodu ruské invaze na Ukrajině a špatných vztahů mezi státy), kdy by žalobce musel do války, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že dle zajištěné Informace OAMP k bezpečnosti a politické situaci v zemi (ze dne 15. 7. 2022) v Kazachstánu k uvedenému datu neprobíhal žádný ozbrojený konflikt a celková bezpečnostní situace byla v zemi stabilní. Soudu je z úřední činnosti známo, že i k dnešnímu dni Kazachstán neprochází ozbrojeným konfliktem. Žalovaný dále zajistil jako podklad Informaci OAMP k protestům v zemi v lednu 2022 (průběh, potlačení, dohra). Přestože šlo o závažnou situaci, která si vyžádala celkem 225 obětí a řadu zraněných, a též paralyzovala

běžný život v zemi, ze zajištěného podkladu OAMP vyplynulo, že se situace v zemi během téhož měsíce uklidnila, úřady obnovily služby, v zemi již neprobíhaly ozbrojené střety ani bezpečnostní operace spojené s protesty a ruští vojáci opustili zemi. Od té doby k žádné podobné situaci nedošlo.

28. Spekulace žalobce, že by se musel v rámci vojenské služby účastnit válečného konfliktu či operací, které by se v budoucnu mohly stát v kontextu se situací na Ukrajině nebo pro špatné vztahy s Ruskem, nemají oporu ve zjištěných faktech, neboť Kazachstán se aktuálně nenachází ve válečném stavu a ze zajištěných podkladů (Informace OAMP ze dne 15. 7. 2022 a 31. 1. 2022) vyplývá, že v zemi původu od ledna 2022 neprobíhají žádné ozbrojené střety nebo jakékoliv bezpečnostní operace, natož pak operace, jichž by byl nucen aktivně se účastnit branec základní vojenské služby. Ze shromážděných informací o situaci v zemi původu nelze dovodit, že by situace v Kazachstánu měla k válečnému konfliktu reálně směřovat.
29. S ohledem na shora provedená zjištění soud konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je zjevně účelová. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal až skoro po osmi letech pobytu v ČR, a to poté, co mu zanikla platnost zaměstnanecké karty pro nesplnění zákonných podmínek a po udělení výjezdního příkazu ze dne 10. 8. 2022. I přes výjezdní příkaz žalobce z ČR nevystoupal a požádal o mezinárodní ochranu. Podaná žádost o mezinárodní ochranu žalobci zajistila v danou chvíli oprávněné setrvání na území ČR. Také časová prodleva při podání žádosti o mezinárodní ochranu svědčí o její účelovosti, tj. byla podána až po osmi letech od prvního vstupu na území ČR. K uvedenému z rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005 vyplývá, že *„O azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (...). Je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Z rozsudku NSS ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004, dále vyplynulo, že *„Pokud cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy legality pobytu jsou vyčerpány, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situace ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je součástí zjišťování skutečného stavu věci.“* Účelovosti podané žádosti nasvědčují i shora provedená zjištění, konkrétně to, že žalobce v ČR žije již řadu let, opakovaně si vyřizoval svůj pobyt v ČR u příslušných orgánů, a teprve nyní po osmi letech od prvního vstupu na území se domáhá mezinárodní ochrany. Z tvrzení žalobce vyplývá, že jeho cílem je především legalizace dalšího pobytu na území ČR a nikoliv obavy z pronásledování v zemi původu. Jak již vyplynulo z výkladu shora, legalizace pobytu na území není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce si může řešit pobyt pomocí institutů, které skýtá zákon o pobytu cizinců. V případě žalobce tedy nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování při návratu do vlasti ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
30. Nebyly zjištěny ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by měl být žalobci udělen azyl z humanitárních důvodů. Žalobce je dospělou, samostatnou a plně právně způsobilou osobou. V ČR nemá žádné trvalé vazby. Je svobodný, bezdětný, zdravý a je schopen pracovat. Všichni jeho blízcí rodinní příslušníci žijí v zemi původu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, je udělován pouze za výjimečných okolností v

případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Žalovaný při svém rozhodování správně přihlédl k věku a zdravotnímu stavu žalobce a rovněž se zabýval jeho celkovou situací, přitom po právu rozhodl tak, že se azyl podle § 14 zákona o azylu neuděluje, když nezjistil jakýkoliv důvod zvláštního zřetele hodný.

31. Soud se ztotožnil dále se závěry žalovaného o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odstavec 1 a 2 zákona o azylu. V případě rozhodování o doplňkové ochraně bylo třeba učinit o námitkách žalobce shodné závěry, jaké již byly vysloveny shora k důvodům neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud proto v souvislosti s námitkami nedostatku zázemí v Kazachstánu, obav z povolání do výkonu základní vojenské služby a uložení nepřiměřeného trestu za vyhýbání se vojenské službě, vzniku válečného konfliktu s Ruskem atd. pro stručnost odkazuje na již shora provedený výklad. Některé okolnosti svědčící o nedůvodnosti námitek žalobce však soud ještě níže ve vazbě na jednotlivé hrozby újmy doplní.
32. Žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí vážná újma spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti (§ 14a odstavec 1 a 2 písm. a) zákona o azylu). Žalobce neuvedl a ze shromážděných podkladů o zemi původu ani nevyplynuly žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma. Z Informace OAMP k bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu mimo jiné vyplynulo, že Kazachstán se v roce 2021 připojil k zemím, které zrušily trest smrti.
33. Žalovaný se s ohledem na § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve správním řízení logicky zabýval otázkou, zda žalobci coby žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Tato právní úprava byla přejata z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (čl. 3), pročez při interpretaci pojmů „nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání“ žalovaný vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení ještě nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejichž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K takovým závěrům však v posuzované věci nebylo možné dospět. Doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Žalobce v posuzované věci neuvedl a nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že ve vlasti měl jakékoliv problémy, natož problémy se státními orgány, a že by mu po jeho návratu z jejich strany hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
34. Na základě shromážděných podkladů, zejména Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu ze dne 30. 3. 2021, nelze Republiku Kazachstán označit za zemi s vysokým stupněm demokracie a je zřejmé, že se zde vyskytují problematické případy v oblasti dodržování lidských práv. Z Informace OAMP k bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu ze dne 15. 7. 2022 mimo jiné vyplývá, že ačkoliv kazašské zákony zakazují jakékoliv formy mučení, tak v roce 2021 se objevovaly zprávy o tom, že policisté a vězeňští zaměstnanci mučili zadržené osoby a hrubě s nimi zacházeli.

Uvedené praktiky ve vězeňských zařízeních jsou poměrně rozšířené a prakticky beztrestné. K závěru o možném špatném zacházení se žalobcem ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nelze v tomto konkrétním případě žalobce bez dalšího dospět jen na základě těchto shromážděných informací, pokud taková skutečnost nemá oporu ve správním spise, resp. v žalobcem popisovaných okolnostech o situaci v zemi původu a o motivech jeho odchodu ze země. Závažné jednání státních orgánů či bezpečnostních složek vůči žalobci nebylo dosud zjištěno, protože nebylo reálně možné usuzovat na takové jednání v případě jeho návratu do vlasti. V této souvislosti NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 5 Azs 232/2005, vyslovil, že *„Samotná skutečnost, že v zemi původu není ochrana lidských práv dostatečně zabezpečena, ještě neznamená automatickou povinnost správního orgánu tuto okolnost považovat za překážku vycestování.“*

35. Při posuzování věci je stěžejní samotná výpověď žalobce v průběhu správního řízení, tedy vyličení jeho azylového příběhu. Sám žalobce ve výpovědi konstatoval, že v zemi původu neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami, natož v míře odpovídající mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalobce neuvedl a nedoložil nic, co by nasvědčovalo reálné hrozbě bezprostředního nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Jak již bylo výše uvedeno, motivy podané žádosti žalobce byly zjevně účelové, kdy ten podal žádost o mezinárodní ochranu po udělení výjezdního příkazu ze dne 10. 8. 2022 a po zániku platnosti zaměstnanecké karty. Podaná žádost žalobci umožnila setrvat legálně na území, bez nutnosti vycestovat. Přitom tak učinil až po osmi letech pobytu na území ČR, kdy bezproblémově a opakovaně vycestovával do země původu a zase se do ČR vracel. Během pobytu v zemi původu (po návratu z ČR) žalobce nečelil žádným potížím a bez problémů vycestoval do ČR. K legalizaci pobytu na území ČR žalobce měl a mohl využít instrumentů daných zákonem o pobytu cizinců. Žalobce nebyl neznalý poměrů, ovládá český jazyk, který zde dříve studoval, a současně měl přístup k informacím a právnímu poradenství, mohl si tak řádně svůj pobyt legalizovat. Případné obavy z návratu do země původu nemohl žalobce pociťovat nijak palčivě, neboť žádost o mezinárodní ochranu podal až po téměř osmi letech pobytu na území ČR. Z vlasti vycestoval do ČR za účelem studia, plánovaně, s vlastním cestovním dokladem, platným studijním vízem, přes oficiální hraniční přechod, a tedy s plným vědomým tamních státních orgánů, aniž by mu v tom někdo bránil, přitom již v tu dobu podléhal branné povinnosti, resp. obdržel povolávací rozkaz.
36. Soud se již výše detailně zabýval obavami žalobce z povolání do výkonu základní vojenské služby, a proto na tento výklad i v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany nyní pro stručnost odkazuje. Dále uvádí, že v zemích, kde existuje povinná základní vojenská služba, je její neplnění podle zákona trestné. Tresty se v různých zemích mohou lišit, avšak za běžných okolností nejsou považovány za vážnou újmu či pronásledování. Obavy z potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby samy o sobě nezakládají opodstatněný důvod pro udělení doplňkové ochrany. Ta může být udělena dezertérovi nebo člověku vyhýbajícímu se vojenské službě pouze v případě, že by bylo prokázáno, že by byl za své jednání vystaven nepřiměřeně přísnému trestu, který by měl charakter mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Jak vyplývá z již shora provedeného porovnání sazeb možných trestů za vyhýbání se vojenské službě dle kazašského tr. zákoníku (viz výklad shora k čl. 387 tr. zákoníku Republiky

Kazachstán) žalobce v daném případě nemůže čelit nepřiměřeně tvrdému postihu nebo takovému jednání státních orgánů ve vlasti, neboť vyměřená pokuta či vykonávání nápravných nebo společensky prospěšných prací, popřípadě omezení nebo odnětí svobody na dobu jednoho roku, nelze vyhodnotit jako mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Ostatně zákon umožňuje i zproštění trestní odpovědnosti při dobrovolném přihlášení se v povolávacím středisku. Vedle tohoto posouzení přiměřenosti ukládaných trestů v Kazachstánu v souvislosti s vojenským trestným činem nevyplynuly ze zajištěných informací o situaci v zemi a ani z výpovědi žalobce žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že v případě žalobce by bylo možné uložit mu za porušení vojenské povinnosti trest, který by měl povahu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. V současné době ani nelze žalobce označit za osobu, která se nezákonně vyhýbá nástupu vojenské služby, neboť podle čl. 35 odst. 3 kazašského zákona o vojenské službě mají osoby, jež pokračují ve vzdělávání, právo na odklad vojenské služby, což ve své výpovědi potvrdil i žalobce (hodlá dále studovat). Po obdržení povolávacích rozkazů se totiž řádně omluvil z důvodu studia nebo práce mimo území Kazachstán. Tomu nasvědčuje i bezproblémové opakované vycestování ze země původu, kdy žalobce již branné povinnosti podléhal. Dříve však obavu z nástupu základní vojenské služby nedeklaroval.

37. Ze zajištěného podkladu, z Informace OAMP Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 7. 2022, vyplývá, že v Kazachstánu je zakotveno právo na svobodu pohybu, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, a že přes některá omezení vláda obecně respektuje tato práva a svobody v praxi. Kazašské úřady obecně respektují právo na emigraci a repatriaci. Z dalšího podkladu - Informace MZV ČR Kazachstán: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 1. 2. 2023 vyplývá, že pokud si kazašský občan podá v zahraničí žádost o mezinárodní ochranu, neměl by o tom mít jeho domovský stát žádnou informaci. Návrat takové osoby do vlasti bude standardní a osoba bude moci vykonávat podobnou činnost jako před svým odchodem do zahraničí (platí v případě, že osoba v zahraničí veřejně nekritizovala vedení své země, což by se v takovém případě mohla obávat postihu). U navracejících se osob nedochází k diskriminaci či znevýhodňování, někteří občané čerpají štedrou finanční podporu. Ani v této souvislosti tedy nebyly zjištěny žádné závažné informace z hlediska bezpečnosti návratu žalobce do země původu. Vzhledem k hlavním motivům jeho odchodu z vlasti, jak je uvedl ve své výpovědi (včetně okolností pobytu ve vlasti před odchodem ze země), a také s ohledem na aktuální informační prameny, nebylo možné v případě žalobce dospět k závěru, že by mu hrozilo v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
38. Z Informace OAMP Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 7. 2022 vyplývá, a i soudu je z úřední činnosti známo, že situace v zemi původu žalobce je stabilní a neprobíhá zde takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by žalobce mohl pokládat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný za této situace nepřehlédl, že v zemi došlo v lednu 2022 k časově omezené eskalaci násilí po zprvu nenásilných protestech proti zdražení pohonných hmot s tím, že následně dav zaútočil i na vládní budovy v několika městech. Jednalo se o vážnou situaci, která si vyžádala celkem 225 obětí a řadu zraněných osob, přičemž došlo i k paralyzaci běžného života v zemi a násilnému potlačení nepokojů z rozhodnutí prezidenta Tokajeva, jenž

čelil značné kritice ze Západu. Z Informace OAMP ze dne 31. 1. 2022 k této události vyplynulo, že situace se v zemi uklidnila již v průběhu téhož měsíce, úřady obnovily služby, v zemi již neprobíhaly ozbrojené střety ani bezpečnostní operace přímo spojené s protesty a ruští vojáci zemi opustili. V následujícím období se již taková situace neopakovala. Ozbrojený konflikt v zemi neprobíhá a celková bezpečnostní situace je stabilní. Ze zajištěných informací tedy nelze dovodit, že by situace v Kazachstánu měla reálně směřovat k nestabilitě nebo válečnému konfliktu.

39. Případné vycestování žalobce nepředstavuje s ohledem na zajištěné informace o zemi původu a žalobcem sdělené skutečnosti ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce nemá v ČR žádné trvalé vazby, je svobodný a bezdětný, všichni jeho blízcí rodinní příslušníci žijí na území Kazachstánu, a pokud tito plánují činit životní změny, pak to není pro posouzení azylové situace žalobce relevantní. Žalobce neuvedl ke své osobě žádné relevantní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že vycestováním z ČR by mohlo v jeho případě dojít k porušení mezinárodních závazků ČR. Absenci rodinného, materiálního nebo finančního zázemí ve vlasti nelze považovat za překážku v návratu do země původu. Žalobce je dospělou, svéprávnou, zdravou a praceschopnou osobou, která se může o sebe v Kazachstánu postarat a zázemí si tam vytvořit. Totéž musel učinit v ČR při svém příjezdu, kdy zde také neměl žádné zázemí a rodinné příslušníky. Tvrzení žalobce o nedostatečném zázemí ve vlasti nelze považovat za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ostatně není ani zřejmé, zda se skutečně celá rodina žalobce vystěhovala z území Kazachstánu. Žalobce měl možnost učinit nezbytné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR v rámci zákona o pobytu cizinců tak, jak jsou toto povinni učinit všichni cizinci, kteří chtějí na území ČR legálně pobývat. Nebylo také zjištěno, že by žalobce neměl možnost realizovat své osobní a rodinné vazby v zemi původu, kam se opakovaně za uplynulé roky za tímto účelem navracel.
40. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
41. Ze shora provedeného výkladu je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu všechny důvody, které žalobce uplatňoval v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody však nebyly shledány dostatečnými a azylově relevantními. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že vede řádný život, nepáchá trestné činy ani přestupky, naučil se český jazyk, snaží se přizpůsobit a pracovat či studovat, pak toto jednoznačně slouží k jeho cti, nicméně se nejedná o azylově relevantní důvody. Ostatní žalobcem uváděné důvody, tedy že v Kazachstánu nemá zázemí a práci, má obavy z nástupu do armády a války, obává se pronásledování a přísného trestu za nerespektování povolávacích rozkazů, byly řádně vypořádány a shledány nedůvodnými, a to jak ve shora provedeném výkladu soudu, tak i v napadeném rozhodnutí žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly nájevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. listopadu 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně